

волни, когато се връщатъ съ малко спечелени пари. Цвѣтята, които продава Енка — тѣй се казва момиченцето — сж отъ тѣхната градинка. Кокичета, минзухари, теменуги, рози, хризантеми — тѣ иматъ цвѣтя презъ всички годишни времена. Като напълни съ тѣхъ кошничката си, Енка трѣгва да ги продава на хората изъ улицитѣ, гостилницитѣ, кръчмитѣ и кафенетата, винаги преветливо усмихната, скромна и умна. Никой уличникъ не се опитва да я огорчи, защото тя никога не дава поводъ за това. А пъкъ и кой отъ тѣхъ би дръзналъ да стори това, като знае какъвъ юнакъ е братчето ѝ — Данчо! Той върви по стѣпкитѣ ѝ, за да я пази. Неговитѣ другари го наричатъ „Данчо Коловъ“. Лошитѣ деца се страхуватъ отъ него, а добритѣ го уважаватъ, защото знаятъ, че е честенъ, безстрашенъ и услужливъ.

Не само такива деца заслужаватъ нашата симпатия и уважение. Не трѣбва да се отвращаваме и отъ ония крайно бедни деца, които сж принудени да вършатъ нѣкоя груба или нечиста работа. Напримѣръ, ваксаджийчетата. Тѣ сж дрипави, изцапани, съ почернени ржде, но душитѣ имъ сж тѣй чисти и свѣтли, като тия на другитѣ деца. Тѣзи „мръсни циганчета“ знаятъ да работятъ честно и да помагатъ на близкитѣ си. Познавамъ едно отъ тѣхъ. Наричатъ го Мунджо. Той е черенъ като арапче. Мжно може да се забележи, когато изцапа съ боя лицето си — толкова е черенъ. Но жбитѣ му сж бѣли, бѣли като маргарити. И очитѣ му свѣтятъ като вжглени. Той тича цѣль день изъ града съ своето сандѣче на рамото, цапа босъ изъ калъта, провира се като кученце между хората, рошавъ и дрипавъ, пѣха се подъ маситѣ изъ кафенетата на улица „Мария Луиза“, като побутва съ прѣстъ непочистенитѣ обуца на хората, снове безъ умора изъ пазарищата и стои съ часове предъ хотелитѣ. Но всѣка вечеръ той се връща въ циганската махала съ два—три хлѣба подъ мишницата. Въ малката имъ схлупена кжщурка, пълна